

TĂNG EQ – DẠY CON THÀNH TÀI

TRUYỆN HAY VÀ Ý NGHĨA

TRUYỆN ĐƯỢC SỬU TẦM VÀ CHỌN LỌC

Thỏ và Rùa

Phần 1

Ngày xưa ngày xưa, có một con Rùa và một con Thỏ sống trong một khu rừng xinh đẹp và yên tĩnh. Ngày ngày chúng vui chơi với nhau như hai người bạn thân. Một hôm, Thỏ và Rùa cãi nhau xem ai nhanh hơn.

Rồi chúng quyết định giải quyết việc tranh luận bằng một cuộc thi chạy đua. Thỏ và Rùa đồng ý lộ trình và bắt đầu cuộc đua. Thỏ xuất phát nhanh như tên bắn và chạy thực mạng rất nhanh, khi thấy rằng mình đã khá xa Rùa. Thỏ nghĩ nên nghỉ cho đỡ mệt dưới một bóng cây xum xuê lá bên vệ đường. Vì quá tự tin vào khả năng giành chiến thắng của mình, Thỏ ngồi dưới bóng cây và nhanh chóng ngủ thiếp đi. Rùa chạy mãi rồi cũng đến nơi, thấy Thỏ đang ngủ ngon giấc Rùa từ từ vượt qua Thỏ và về đích trước Thỏ. Khi Thỏ thức dậy thì rùa đã đến đích và trở thành người chiến thắng.

Lúc này Thỏ biết mình đã thua cuộc vì quá tự tin vào khả năng của mình, còn Rùa chiến thắng vì kiên trì bám đuổi mục tiêu và làm việc hết sức trong khả năng của mình, cộng với một chút may mắn và giành chiến thắng.

Dạy con hiểu phần 1: truyện giáo dục đức tính kiên trì, siêng năng, nhẫn nại. Những người nhanh nhẹn nhưng cầu thả trong suy nghĩ cuối cùng cũng sẽ bị đánh bại bởi người kiên nhẫn, siêng năng dù họ chậm hơn rất nhiều.

Phần 2:

Thỏ vô cùng thất vọng vì để thua Rùa, nó nhận ra rằng nó thua chính vì quá tự tin, bất cẩn và thiếu kỷ luật. Nếu nó không xem mọi thứ quá dễ dàng và chắc thắng thì rùa không thể có cơ hội hạ được nó.

Vì thế, Thỏ quyết định thách thức Rùa bằng một cuộc đua mới. Rùa đồng ý. Lần này, Thỏ chạy với tất cả sức lực của nó và chạy một mạch về đích. Nó bỏ xa Rùa đến mấy dặm đường.

Dạy con hiểu phần 2: Biết sai và sửa sai là một đức tính tốt, đó chính là lý do giúp anh chàng thỏ giành được chiến thắng ở cuộc đua thứ 2.

Mẹ hãy giải thích cho bé hiểu rằng trong công việc hàng ngày giữa một người chậm, cẩn thận và đáng tin cậy với một người nhanh nhẹn, đáng tin cậy, chắc chắn người nhanh nhẹn sẽ được trọng dụng hơn nhiều và họ sẽ tiến xa hơn trong học tập, cũng như trong cuộc sống.

Cha mẹ hãy giúp bé hiểu rõ thông điệp “chậm và chắc là điều tốt, nhưng nhanh và đáng tin cậy sẽ tốt hơn rất nhiều”.

Củ cải trắng

Mùa đông đã đến rồi trời lạnh buốt, Thỏ con không có gì để ăn cả. Thỏ con mặc áo vào rồi ra ngoài kiếm thức ăn.

Nó đi mãi đi mãi cuối cùng cũng tìm được 2 củ cải trắng. Thỏ con reo lên:

– Ôi, ở đây có hai củ cải trắng liền, mình thật là may mắn!

Thỏ con đói bụng, muốn ăn lắm rồi. Nhưng Thỏ lại nghĩ:

– Ừm... trời lạnh thế này, chắc Dê con cũng không có cái gì để ăn đâu. Mình phải mang cho Dê con một củ mới được.

Thế là Thỏ con đi sang nhà bạn Dê nhưng Dê con không có nhà nên Thỏ đặt củ cải lên bàn rồi đi về.

Tình cờ, Dê con đi chơi cũng tìm được một củ cải trắng nhưng nó chỉ ăn trước một nửa.

Về đến nhà, lại thấy có một củ cải trắng ở trên bàn Dê thềm ăn lắm, nhưng lại nghĩ:

– Ôi trời lạnh thế này chắc Hươu con không có cái gì để ăn rồi, mình phải mang cho Hươu con mới được.

Dê con đến nhà Hươu nhưng Hươu lại đi vắng, Dê con bèn đặt củ cải ở trên bàn rồi về.

Khi Hươu về nhà, thấy củ cải ở trên bàn, Hươu ngạc nhiên lắm.

– Ô, củ cải trắng ở đâu mà ngon vậy nhỉ. Xuyt... thích quá. Nhưng chắc trời lạnh thế này, Thỏ con cũng không có gì ăn đâu.

Mình phải mang sang cho Thỏ mới được.

Khi Hươu đến thì Thỏ con đang ngủ rất say. Khi tỉnh dậy Thỏ lại thấy trên bàn mình xuất hiện một củ cải trắng.

Thỏ vui lắm nó chạy đi gọi các bạn:

– Bạn Hươu ơi, bạn Dê ơi hãy đến nhà tôi, chúng ta cùng ăn củ cải trắng thơm ngon này.

Thế là cuối cùng, củ cải trắng ấy được chia sẻ cho cả ba người bạn tốt bụng của chúng ta.

Dạy con hiểu: Khi cho đi bạn sẽ nhận lại được nhiều hơn những thứ mình có.

Chú bé chăn cừu

Một ngày nọ có một cậu bé chăn cừu buồn rầu ngồi trên sườn núi nhìn những con cừu của làng. Để làm vui vẻ cho mình, cậu hít một hơi thật sâu rồi la lên, Sói! Sói! có sói đang đuổi bắt cừu!

Dân làng chạy ngay lên núi để giúp cậu bé đuổi chó sói. Nhưng khi họ đến đỉnh núi thì không thấy con chó sói nào hết. Cậu bé nhìn những khuôn mặt đang giận dữ của dân làng và cười.

Người dân liền bảo với cậu bé “này cậu bé chăn cừu, đừng hô sói khi không có chó sói”. Rồi họ tức giận bỏ xuống núi.

Hôm sau cậu bé lại la toáng lên “Sói! Sói! Có sói đang đuổi bắt cừu!” Vì sự vui sướng nghịch ngợm của mình, cậu bé lại thấy người dân chạy lên núi để giúp cậu đánh đuổi sói.

Nhưng khi người dân không thấy chó sói đâu họ liền nghiêm nghị nói với cậu bé “Hãy giành bài ca đáng sợ của cậu cho khi nào có việc xấu thực sự! Đừng hô sói khi không có chó sói!”

Nhưng cậu bé chỉ nhe răng cười nhìn họ tức giận xuống núi một lần nữa.

Về sau khi cậu bé nhìn thấy một con sói thực sự đang rình mò đàn cừu của cậu. Rất hoảng sợ, cậu bé vắt chân lên chạy đi dùng hết sức gọi toáng lên “Sói! Sói!”

Nhưng dân làng nghĩ rằng cậu bé lại lừa họ nên không ai chạy lên núi.

Hoàng hôn xuống, mọi người tự hỏi tại sao không thấy cậu bé và đàn cừu trở về. Họ liền leo lên đồi để tìm cậu bé và họ thấy cậu đang vừa khóc vừa nói.

“Thực sự đã có một con sói ở đây! Bầy cừu đã chạy tan tác! Cháu đã hô có Sói! Tại sao các bác không tới?”

Khi trở về làng, một cụ già đã khoác tay lên cậu bé và an ủi “sáng mai chúng ta sẽ giúp cháu tìm những con cừu bị mất, không ai tin một kẻ nói dối ngay cả khi họ đang nói thật cháu ạ !”

Chú chim nhỏ lười biếng

Có một chú chim nhỏ được bố mẹ cưng chiều nên rất lười biếng. Hàng ngày, ngoài việc ăn chơi và ngủ, chú chẳng làm gì cả. Một hôm các bạn chim rủ rê:

- Chim nhỏ ơi, hãy học bay cùng với tụi mình đi.
- Học bay làm gì? Tớ có bố mẹ chăm sóc, bảo vệ rồi nên không cần học nữa đâu.

Nói rồi chim nhỏ bỏ đi chỗ khác, lấy bánh trái ra ăn. Các bạn chim chỉ biết lắc đầu rồi kéo nhau đi học bay. Chim nhỏ vừa thưởng thức đồ ăn vừa lằm bằm:

- Mình không ngốc khi có đồ ăn ngon mà không ăn, lại đi học những thứ vô bổ.

Một tháng qua đi, các bạn chim đều đã biết bay. Chúng rủ nhau đến thăm chim nhỏ và ngạc nhiên khi thấy nó rất béo ú. Chim nhỏ thì chẳng quan tâm gì đến các bạn mà quay lưng lại tiếp tục ngủ.

Thấy vậy, các bạn chim lần lượt bay đi. Lúc đó, một con rắn núp trong tán cây hiện ra, thè cái lưỡi góm ghiếc và bò từ từ đến chỗ chim nhỏ đang nằm.

Chim nhỏ vẫn đang ngủ say nên không biết nguy hiểm đang rình rập mình. May sao, các bạn chim đang bay lượn gần đó đã nhìn thấy cảnh tượng này bèn sà nhanh xuống la toáng lên, báo động cho chim nhỏ:

- Chim nhỏ dậy đi, mau bay đi thôi, có rắn kia.

Chim nhỏ giật mình tỉnh dậy, định vỗ cánh bay, nhưng do không biết bay nên đã rơi từ trên cây xuống. Các bạn của chim nhỏ nhanh trí cấp hai cái cánh của nó rồi bay đến nơi an toàn. Bị mất con mồi, rắn vô cùng tức giận.

Sau khi hoàn hồn, chim nhỏ rất cảm kích ơn cứu mạng của các bạn, nhưng chợt nghĩ tới thái độ lúc trước của mình, nó đỏ mặt hổ thẹn, nói lí nhí:

- Các cậu cho tớ xin lỗi nha. Cảm ơn các cậu đã cứu tớ. Tớ biết lỗi rồi, tớ sẽ học bay như các cậu, các cậu dạy cho tớ bay nhé.

Các bạn chim đồng thanh:

- Tất nhiên là được, nhưng mà...
- Nhưng mà sao? – Chim nhỏ hỏi.
- Cậu phải giảm béo đã, nếu không thì với cái bụng tròn vo, cậu làm sao bay?

Cả bọn cùng cười vui vẻ, một bạn chim tiếp lời:

- Bọn tớ đùa thôi, tụi mình cùng tập cho chim nhỏ bay nào.

Vậy là chim nhỏ đã bỏ thói quen lười biếng của mình, tập bay cùng các bạn.

CÂU CHUYỆN CÂY BÚT

Bạn Ly loay hoay trong lớp tìm cây bút bi, đây là cây bút mẹ mới tặng dịp sinh nhật và bút mắc tiền. Và cô bạn liền quay sang nhìn bạn Hùng, bạn Hùng có hoàn cảnh khó khăn, bạn thường mặc đồ cũ và không đẹp đẽ, cả đồ dùng đi học của bạn cũng là đồ cũ của người khác cho.

Bạn Ly nghi ngờ bạn Hùng và hỏi bạn có lấy bút của mình không thì trả lại.

Bạn Hùng nói không phải nhưng bạn Ly vẫn nghi ngờ vì chỉ có Hùng mới lấy bút mình thôi, vì thấy bút mình đẹp nên Hùng muốn có được, nhà Hùng nghèo khó để xài được đồ mới nên có thể sẽ nổi lòng tham.

Sau đó, bạn Ly lên nói chuyện với cô giáo về chuyện mất cây bút.

Bạn hậm hực và cả buổi học luôn nhìn về phía HÙNG xem Hùng có hành động nghi ngờ nào không.

Khi về nhà, bạn Ly kể cho mẹ nghe về cây bút và chuyện bạn Hùng lấy mất bút.

Lúc này, mẹ lấy cây bút từ túi xách của mẹ ra “Xin lỗi con, mẹ có việc cần bút nên lấy của con để mang đi làm, mẹ vội quá nên nói với con”

⇒ Đừng vội nghi ngờ, phán xét nếu chưa hiểu rõ mọi chuyện. Cây bút có thể mua lại được, nhưng tình bạn có thể tan vỡ cũng như lòng tự trọng và danh dự người khác bị tổn thương, như vậy sẽ đáng tiếc hơn.



BÔNG HOA ĐẸP NHẤT

Vào 1 ngày đẹp trời, đó là vào ngày thứ 5, ngày mà các bạn nhỏ rất thích, vì các bạn được học môn thủ công. Ngày hôm đó, các bạn được học cắt dán hình bông hoa, hoa được làm bằng giấy gấp lại rồi cắt theo các đường cong, sau đó các bạn sẽ vẽ thân cây và lá lên tờ giấy rồi dán hoa vào. Sau khi hoàn thành, cô giáo sẽ đến xem và đặt tên cho từng bông hoa.

Có bạn làm bông hoa màu đỏ nhiều cánh to tròn, ở giữa là nhụy vàng tròn xoe, trông như bông hồng nở rộ vậy, và cô đặt tên là “Hoa Hồng Đỏ Thắm”

Có bạn làm bông hoa màu xanh bốn cánh trông như cỏ ba lá mang điều may mắn đến mọi người, cô đặt tên là “Bông Hoa Hi Vọng”

Và bông hoa mà cô ấn tượng nhất, là hoa của bạn Mi, hoa màu hồng với nhiều cánh xếp chồng lớp lên nhau, ở giữa điểm xuyên vài chấm bi trắng, chiếc lá của cây hoa to rộng bằng lòng bàn tay và cảm giác như những chiếc lá cũng đẹp rực rỡ không kém gì bông hoa cả, xung quanh bông hoa còn được vẽ thêm những hình trái tim màu đỏ đẹp mắt. Cô ngạc nhiên thốt lên “Woa, có lẽ đây là bông hoa được chăm chút và kỳ công nhất đấy, hoa con làm đẹp lắm, là bông hoa đẹp nhất, cái tên phù hợp với bông hoa này là Bông Hoa Tình Yêu”

Mi được cô khen nên rất vui sướng, và cả lớp cũng tò mò lại chiêm ngưỡng bông hoa xinh đẹp.

Đến gần cuối giờ, bạn lớp trưởng đề nghị cả lớp cùng cắt lấy bông hoa và dán vào chung 1 tờ giấy, cùng nhau trang trí để có được 1 bức tranh vườn hoa thật đẹp, rồi tặng cô giáo. Cả lớp, đồng ý và háo hức chuẩn bị cho việc cắt hoa để dán vào.

Ai cũng cắt và lại chỗ bạn lớp trưởng để dán vào tranh và vẽ trang trí, duy nhất Mi thì không, bạn ngồi im 1 chỗ. Bạn lớp trưởng tới hỏi “Mi nhanh lên, còn thiếu hoa của bạn thôi đó”

Mi lắc đầu không chịu.

Lớp trưởng và cả lớp nháo nhào “Sao bạn ích kỉ thế”

Mi ôm lấy bông hoa của mình, lắc đầu và khóc.

Cô giáo bước vào, thấy lớp ồn ào và vây quanh Mi, cô hỏi chuyện. Nhưng Mi chỉ khóc và lắc đầu. Các bạn kể lại cho cô nghe.

Cô nói “Cô cảm ơn cả lớp nhé, bức tranh rất đẹp”

Mi níu lấy tà áo dài của cô và lí nhí nói “Cô ơi, con không ích kỉ, con muốn tặng bông hoa này cho mẹ, hôm nay là sinh nhật của mẹ con”

Cô ôn tồn xoa đầu Mi “ Ôi, con là 1 em bé ngoan, cô không trách gì con đâu. Con biết không, món quà lớn nhất mà người giáo viên luôn mong đợi là được dạy 1 học trò giỏi và hiếu thảo như em đó. Cảm ơn em và cả bông hoa này nữa, là món quà cô muốn tặng mẹ em”



HÃY NÓI MẬT KHẨU LÊN NÀO

Mọi ngày 4h30 là mẹ sẽ đến đón Ni, nhưng bây giờ đã là 4h50 rồi mà vẫn chưa thấy mẹ đâu, các bạn về gần hết rồi, Ni đứng trước cổng trường ngó nghiêng tìm mẹ.

Chợt có 1 cô xinh đẹp, tầm tuổi ngang với mẹ, cô lại ôn tồn nói:

“Ni ơi, cô tới đón con nè, mẹ con đang bận nhờ cô đến đón con đây”

Ni hỏi lại: “Cô là bạn mẹ con ạ”

“Đúng rồi, mẹ con bận việc và gọi điện nhờ cô tới đón nè, cô là bạn mẹ thì mới biết con tên Ni chứ”

Giọng cô ngọt ngào và nhẹ nhàng, cô cười lên xinh ơi là xinh, Ni mừng lắm, chuẩn bị lại chỗ cô. Nhưng chợt nhớ ra lời mẹ dặn, 2 mẹ con đã hứa với nhau có “từ bí mật” mà chỉ 2 mẹ con biết thôi, nếu mẹ nhờ ai đó đón Ni, thì người đó phải biết từ bí mật, để tránh bị người xấu dụ dỗ.

Ni hỏi cô “Cô ơi, cô đọc từ bí mật đi”

Cô hỏi lại “Từ bí mật nào con”

“Dạ, là từ bí mật của con và mẹ, nếu mẹ nhờ ai đó đón thì mẹ sẽ nói cho người đó biết từ bí mật này, cô nói đi”

Cô xoa tay rồi nói “Đúng rồi mẹ con có nói mà cô ở ngoài đường nghe không rõ, cô có bánh và kẹo nè, con lên xe cô chở về nhà và ăn bánh kẹo”

Ni lắc đầu “Vậy cô gọi điện hỏi mẹ con đi, cô nói ra từ đó thì con mới đi”

Cô thay đổi sắc thái và quát “Trời đất ơi, bí mật cái gì hả con, mẹ đang bận, cô cũng bận, con lên nhanh để cô chở về rồi con còn đi công việc nữa, nhanh lên nào. Hôm nay mẹ không đón con đâu, không đi thì con sẽ ở đây tới tối, coi chừng bị bắt cóc đi đấy, nhanh lên nào”

Ni nhanh trí chạy lại chú bảo vệ của trường, bạn tính sẽ mách với chú bảo vệ, nhưng quay lại nhìn thì cô ấy chạy xe đi mất rồi.

Ni đợi thêm chút nữa thì mẹ đến đón, mẹ xin lỗi Ni vì đột nhiên trên đường có tai nạn nên kẹt xe, mẹ đến trễ.

Ni kể cho mẹ nghe chuyện vừa nãy, mẹ khen ngợi Ni về khả năng ứng biến và xử lý nhanh của Ni.



CON CÚ KHÔN NGOAN

Ngày xưa ngày xưa, có một con cú già sống trên một cây sồi to. Mỗi ngày, nó đều phóng tầm mắt ra thật xa để quan sát những điều xảy ra xung quanh mình. Có khi nó nhìn thấy một cậu bé đang giúp ông lão xách một cái túi to, có khi nó nhìn thấy một cô con gái đang cản hẳn mẹ mình. Ngày qua ngày, con cú nhìn thấy được rất nhiều thứ nhưng nó vẫn giữ im lặng về những điều mà mình thấy.

Từ từ, con cú già bắt đầu nói ít hơn và thính giác của nó dần trở nên tốt hơn. Bây giờ nó có thể nghe rõ những cuộc nói chuyện của mọi người. Một ngày, con cú già nghe thấy một người phụ nữ nói với ai đó rằng có một con voi nhảy qua hàng rào. Một ngày khác, con cú lại nghe thấy một người đàn ông nói với ai đó rằng mình là con người hoàn hảo và chưa bao giờ mắc phải sai lầm gì. Mỗi ngày trôi qua, con cú già lại nói ít hơn và nghe nhiều hơn. Nhờ vậy, nó biết được tất cả mọi thứ xảy ra xung quanh, dù không có ở đó. Dần dần, con cú già trở nên khôn ngoan hơn và nổi tiếng vì sự khôn ngoan ấy.

Ý nghĩa của câu chuyện: Nói ít, quan sát và lắng nghe nhiều sẽ giúp con trở nên thông minh và khôn ngoan hơn.



CỪ ĐEN ĐI BÁN LÔNG CỪU

Ngày xưa ngày xưa, có một con cừu đen sống trong một ngôi nhà nhỏ. Cứ đến mùa xuân, con cừu đen lại tự cạo sạch lông của mình và đem ra chợ bán cho những người muốn làm quần áo ấm.

Một năm nọ, con cừu đen nhận thấy rằng dường như không ai còn chuộng lông cừu đen nữa. Do đó, số lông cừu mà nó còn lại khá nhiều. Dù vậy, nó không muốn lãng phí số lông này nên đã quyết tâm bán tiếp. Hôm đó, chẳng có ai muốn mua lông của nó cả nên con cừu đen mang số lông ấy về nhà. Ngày hôm sau, nó lại mang ra bán tiếp nhưng mọi chuyện cứ diễn ra y như hôm trước. Và hôm sau, hôm sau nữa cũng y như vậy.

Một ngày nọ, khi con cừu đen đang ngồi buồn rầu với số lông của mình, có một cậu bé chạy lại và hỏi nó có bán số lông này không. Nghe hỏi, con cừu đen vô cùng mừng rỡ và nói có. Cậu bé chạy đến chỗ bố mẹ mình thông báo có chỗ bán lông cừu. Họ cùng nhau đến chỗ con cừu và ngỏ ý muốn mua hết toàn bộ số lông. Họ cho biết mình đến từ ngôi làng kế bên và đã tìm kiếm rất nhiều nơi để tìm mua lông cừu đen nhưng không có chỗ nào bán cả.

Ngày hôm ấy, con cừu trở về nhà và cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi những cố gắng của nó đã được đền đáp xứng đáng.

Ý nghĩa của câu chuyện: Hãy cố gắng, kiên trì và không bao giờ bỏ cuộc, có ngày con sẽ thành công.



CÚN CON ĐI LẠC

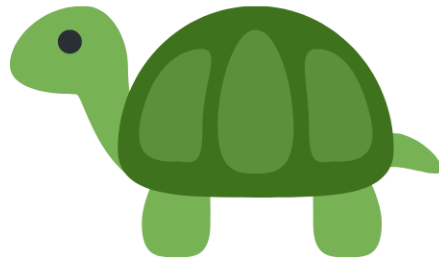
Có một cậu bé bị mất con cún con yêu quý của mình và tìm kiếm xung quanh. Cậu bé đã tìm khắp căn nhà nhưng không thấy cún đâu cả. Cậu đi lang thang khắp nơi từ sáng đến tối nhưng vẫn không tìm thấy.

Cậu bé trở về nhà trong tâm trạng buồn bã. Khi thấy anh hàng xóm đang ngồi bên hiên nhà, cậu đến gần để chúc ngủ ngon và sẵn tiện hỏi thăm xem anh này có nhìn thấy cún con của mình ở đâu không.

– Anh Tí ơi, sáng giờ anh có thấy con cún của em ở đâu không? Em đã tìm nó khắp nơi từ sáng đến giờ.

– Ồ có đấy. Có một con cún đang gặm xương ở đằng kia kìa. Anh không biết cún đó do em nuôi nên không báo em biết.

Ý nghĩa của câu chuyện: Đừng bỏ cuộc trước khi chưa cố gắng thật nhiều.



CHÚ RÙA BIẾT BAY

Hai vợ chồng ngỗng và rùa là những người bạn tốt. Mùa hè đến, trời bắt đầu nóng lên khiến hồ nước dần cạn kiệt. Vì vậy, chúng lên kế hoạch đi tìm một chỗ ở mới. Tuy nhiên, rùa không thể bay được nên ngỗng quyết định mang rùa theo bằng cách vợ chồng ngỗng cùng ngậm một cái cây bay hai bên, ở giữa chú rùa cũng ngậm cái cây đó. Điều duy nhất mà rùa cần phải nhớ là không được mở miệng ra khi bay.

Chúng bắt đầu cuộc hành trình của mình. Mọi người đều ngạc nhiên khi nhìn thấy chúng và bắt đầu la hét. Đột nhiên có ai đó cười lên: “Nhìn kìa, một con rùa bay”. Con rùa tức giận và đáp lại: “Tại sao cười tở?”. Và tất nhiên, con rùa đã rớt xuống đất. May mắn thay, rùa rơi ngay vào một lùm cây nên không bị thương. Lúc này, rùa rất ân hận: “Giá như mình đừng lên tiếng, giờ này mình đã vui chơi cùng vợ chồng ngỗng rồi”.

Ý nghĩa của câu chuyện: Đừng nói chuyện khi không cần thiết.





CON LỪA THÍCH HÁT

Ngày xưa ngày xưa, có một người giặt đồ thuê nuôi một con lừa để giúp anh ta vận chuyển quần áo từ nhà ra bờ sông và ngược lại. Thế nhưng, con lừa này không thích những món ăn mà ông chủ cho nó. Vì vậy, nó quyết định đi đến cánh đồng gần đó để ăn món cỏ mà nó yêu thích.

Một ngày nọ, khi đang đi, chú lừa gặp một con cáo và kết bạn với nó. Chúng tìm thấy một cánh đồng trồng toàn dưa hấu và cùng nhau ăn. Dưa hấu quá ngon nên lừa ăn rất nhiều và cao hứng nói với con cáo rằng: “Tôi muốn hát”.

Con cáo đáp: “Nếu cậu hát, con người sẽ biết mình đang phá hoại mùa màng của họ và sẽ chạy đến đánh chúng ta chết mất”. Con lừa không nghe lời khuyên của cáo mà vẫn hát. Thấy vậy, con cáo đã nhanh chóng nhảy qua hàng rào và biến mất trước khi dân làng đến đánh lừa.

Ý nghĩa của câu chuyện: Hãy học cách biết lắng nghe người khác.



BỒ CÂU SẬP BÃY

Ở ngoài một ngôi làng nọ, có một cây đa rất lớn. Phía trên cây, có nhiều loại chim khác nhau làm tổ. Còn dưới những tán lá, khách bộ hành thường ngồi lại nghỉ ngơi sau khi đi một chặng đường dài. Một ngày nọ, có một người thợ săn đến khu vực này và nhìn thấy trên cây có rất nhiều chim. Anh ta tìm cách đặt bẫy những chú chim này, nhưng một con quạ đã biết được điều đó và cảnh báo cho những con chim khác.

Đúng lúc này, có một đàn chim bồ câu đang bay gần đó. Chúng nhìn thấy có rất nhiều hạt thóc nên đã sà xuống ăn. Chẳng mấy chốc, chúng bị mắc kẹt trong chiếc lưới của người thợ săn. Dù rất sợ hãi nhưng con chim đầu đàn đã nghĩ ra một kế hoạch. Nó bảo với cả đàn: “Trong khi người thợ săn chưa quay về, chúng ta hãy hợp lực lại để mổ rách chiếc lưới này. Sau đó, một con sẽ thoát ra và tìm kiếm sự giúp đỡ”.

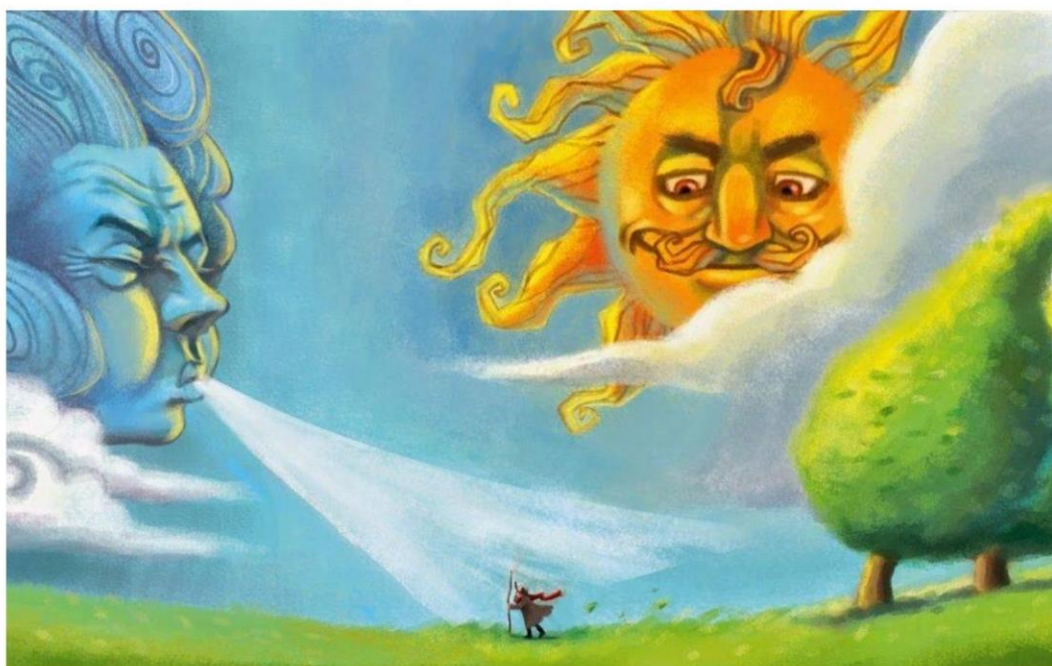
Các chú chim bồ câu đều đồng lòng, hợp sức lại để cắn rách chiếc lưới. Khi chiếc lưới đã rách, con chim đầu đàn nhanh chóng bay khỏi chỗ đó. Nó nghĩ: “Bây giờ mình phải bay đến nhà chuột để nhờ các bạn ấy cắn rách chiếc lưới”.

Nghĩ sao làm vậy, chú đã bay thẳng đến chỗ của chuột nhờ giúp đỡ. Chẳng bao lâu, cả đàn chuột kéo đến và cắn chiếc lưới rách tan tành. Đàn bồ câu liền bay vút lên trời cao.

Ý nghĩa của câu chuyện: Đoàn kết là sức mạnh vô địch. Bình tĩnh ứng phó khi gặp chuyện ngoài ý muốn.



THẦN GIÓ VÀ THẦN MẶT TRỜI



Sau khi gây ra thiên tai, bão táp làm đổ sập nhà cửa, cây cối, Thần Gió càng lúc càng tỏ ra ngạo mạn. Một hôm Thần Gió tranh cãi với Mặt Trời xem ai là kẻ mạnh nhất. Nhìn xuống mặt đất, thấy một khách bộ hành khoác chiếc áo tơ đang đi, Mặt Trời bảo: "Chẳng cần cãi nhau làm gì, hễ ai làm cho người khách bộ hành kia phải cởi chiếc áo ra sẽ thắng cuộc và là kẻ mạnh nhất!"

Thần Gió bắt đầu dương oai, thổi làm cát bụi bốc lên mù mịt, cây cối đổ rạp. Những cơn cuồng phong liên tiếp nổi lên, kèm với cái lạnh buốt da, buốt thịt. Tuy nhiên, gió càng lớn chừng nào thì người bộ hành càng cố giữ chặt chiếc áo tơ của mình, làm cho Thần Gió không cách nào lột được chiếc áo kia ra.

Đến phiên Mặt Trời, từ trong đám mây đen, Mặt Trời từ từ lộ dạng. Những tia nắng vàng tỏa ra khắp nơi, làm người bộ hành cảm thấy ấm áp, thoải mái. Mặt Trời càng lúc càng nóng ấm. Thế rồi người bộ hành tự động cởi bỏ chiếc áo tơ vô dụng kia ra.



SẴN LÒNG GIÚP ĐỠ



Chạy khắp rừng thắm mệt, anh Nai muốn nghỉ ngơi chút đỉnh. Anh nằm xuống bãi cỏ rồi nhờ Thỏ:

- Chủ mày làm ơn nửa giờ nữa đánh thức anh dậy nhé!

Thỏ mừng rỡ rít: Được anh Nai nhờ đâu phải chuyện chơi!

- Anh cứ ngủ đi! Ngủ đi! Thế nào em cũng đánh thức anh dậy đúng giờ! - Thỏ hứa.

Nai duỗi chân rồi nhắm mắt.

- Để em lót cỏ cho anh ngủ nhé? - Thỏ đề nghị, rồi kéo cỏ đến nhét dưới hông Nai.

- Cảm ơn, thôi không cần! - Anh Nai nói về ngái ngủ.

- Không cần là thế nào? Nằm trên cỏ êm hơn chứ!

- Thôi được! Thôi được rồi... Tôi buồn ngủ...

- Hay để em mang cho anh cái gì uống trước khi ngủ? Gần đây có con suối. Em chỉ chạy nhoáng một cái là có liền!

- Thôi được rồi, không cần đâu... Tôi buồn ngủ lắm rồi...

- Thì anh cứ ngủ đi! Ngủ đi! Hay anh muốn em kể chuyện thần thoại cho anh nghe? Như thế anh sẽ dễ ngủ hơn! - Thỏ vẫn ngồi năn nỉ.

- Thôi được... Cảm ơn... Tôi ngủ thế này cũng được...

- Hay là mấy cái sừng nó làm anh khó ngủ?

Nghe đến đấy, Nai đứng dậy bỏ chạy một mạch.

- Anh đi đâu thế? - Thỏ ngạc nhiên hỏi - Chưa được hai mươi phút mà!

MƯU TRÍ HỒ LY



Cọp rừng là loài quái ác, đi đến đâu muôn thú đều sợ. Một con Cọp rừng bắt được con Hồ Ly. Hồ Ly tinh khôn liền dọa:

- Nè, anh không được đụng đến tôi, Thượng Đế cử tôi xuống khu rừng này để thống soái muôn loài. Anh chạm đến chân lông tôi là phạm thượng đấy! Nếu không tin lời tôi thì hai ta có thể làm thử nghiệm xem muôn thú sợ cái uy của tôi hay cái uy của anh thì biết. Chúng ta sẽ đi một vòng trong khu rừng, tôi đi trước, anh theo sau bảo vệ tôi thì anh sẽ rõ.

Cọp nghe Hồ Ly nói có lý, thử một phen coi nó nói thiệt hay láo. Thế là Hồ Ly đi trước, Cọp theo sau vào rừng, đi đến đâu muôn thú hoảng sợ bỏ chạy ráo!

Muôn thú bỏ trốn, Cọp vẫn không biết rằng vì chúng sợ mình, lại cứ nghĩ chúng sợ Hồ Ly mà chạy. Vậy là Hồ Ly thoát chết.



MỘT CÂU TRẢ LỜI



Một hôm, chú Gà Con cứ bám riết lấy anh Gà Trống to tướng mà hỏi.

– Tại sao mỏ chị Diệc dài và hai chân chị ấy cao kêu, còn của em lại nhỏ xíu?

– Lui ra!

– Tại sao anh Thỏ lại có những hai cái tai dài còn em thì ngay cả một cái vành tai ngắn nhất cũng không có?

– Đừng quấy rầy nữa!

– Vì sao Mèo Con có cả một bộ lông đẹp thế mà em thì chỉ có mấy cái lông lơ thơ thế này?

– Thôi đi!

– Tại sao anh Chó Con biết ngoe nguẩy đuôi còn em thì chẳng có tí đuôi nào cả?

– Thôi im đi!

– Tại sao anh Dê Con có sừng mà em thì ngay cả một cái sừng xấu nhất cũng chẳng có?

– Thôi đi! Lui ra! – Anh Gà Trống tức điên lên.

– Lúc nào cũng lui ra... lui ra! Tại sao người lớn ai cũng trả lời những câu hỏi của trẻ con, còn anh thì lại không? – Gà Con trách móc.

– Tại vì em không hỏi mà chỉ có ganh tỵ! – Gà Trống trả lời nghiêm khắc.

Và đó hoàn toàn là sự thật!



LỮ ẾCH MUỐN CÓ VUA



Lữ ếch đã chán chường mệt mỏi với việc tự trị. Chúng đã được tự do quá nên lại đâm ra hư hỏng, chúng chẳng làm gì, cứ ngồi chán chường kêu ộp ộp và muốn có một chính phủ giúp cho chúng có được cuộc sống đế vương hoàng tộc, và cai quản chúng theo một cách thức để chúng biết là chúng có người đứng đầu cầm quyền. Chúng ta không thể vô chính phủ như thế này nữa, chúng tuyên bố. Thế là chúng trình thư kiến nghị lên thần Jupiter để xin một ông vua cho chúng.

Thần Jupiter thấy chúng thô thiển và ngu ngốc quá, nhưng muốn chúng không kêu gào nữa và để cho chúng biết là chúng có vua, thần liền ném xuống một khúc gỗ lớn, rơi xuống ao văng nước lên tung tóe. Lữ ếch nấp mình vào đám lau sậy, nghĩ rằng chúng đã có một ông vua mới quyền uy đáng sợ.

Nhưng chẳng bao lâu, chúng đã phát hiện ra Vua Khúc Gỗ của chúng hiền lành ít nói chẳng khác gì cục đất. Chẳng mấy chốc mấy con ếch con đã dùng vua để làm cái bệ nhảy để lao xuống nước, còn mấy ông ếch già lại dùng vua để làm nơi hội họp, ở đó chúng lớn tiếng phàn nàn với thần Jupiter về chính phủ của chúng.

Để dạy cho lữ ếch một bài học, vị thần của các thần này liền phái xuống một con Ngỗng để làm vua nước ếch. Con Ngỗng tỏ ra khác hẳn so với vị vua Khúc Gỗ cũ. Nó gộp gộp quát lữ ếch đứng nghiêm, quay trái, quay phải suốt ngày, chẳng mấy chốc lữ ếch đã nhận ra sự ngu ngốc của mình. ộp ộp rên rỉ, chúng van nài thần Jupiter rút lại vị vua tàn bạo này không thì cả lữ ếch của chúng chắc sẽ chết hết.

"Thế nào!", Thần la lớn. "Bây giờ lữ các người vẫn chưa hài lòng sao? Các người đã muốn gì có nấy thì bây giờ có sao các người cũng cứ phải chịu."

KIẾN VÀ CHÂU CHẤU



Một ngày hè trên cánh đồng, một con Châu Chấu đang vừa nhảy vừa hát líu lo thỏa thích. Một con Kiến đang cực nhọc vác một mẩu ngô đi ngang qua đó trên đường về tổ.

Châu Chấu nói: “Sao bạn không đến đây trò chuyện với tôi”, “Hãy để những đồ nặng nề kia xuống đi và xả hơi 1 tí”

“Tôi đang cố tích trữ thức ăn cho mùa đông”, Kiến nói, “và tôi cũng khuyên anh nên làm thế đi”

“Sao lại phải bận tâm vì mùa đông, bây giờ là mùa hè mà, chúng ta vẫn có nhiều thức ăn vào mùa hè, bây giờ là thời gian để vui chơi”.

Mùa đông tới và trời rất lạnh, Tuyết rơi suốt mấy ngày và rất khó ra ngoài để đi kiếm thức ăn.

Châu Chấu bắt đầu thấy đói bụng. Tuy nhiên, Kiến và cả gia đình nó thì vui vẻ. Chúng ăn những thức ăn mà chúng đã gom góp trong mùa hè. Vào một ngày có gió, đàn kiến đi ngang qua nhà Châu Chấu thì thấy châu chấu đang đói meo bụng. Châu chấu năn nỉ Kiến cho nó 1 ít thức ăn:

“Tại sao anh không chịu đi gom thức ăn trong suốt mùa hè?”, chúng hỏi Châu Chấu. “Tôi đã vui đùa quá nhiều”, Châu Chấu nói.

Và những chú kiến bảo: “Nếu anh chơi suốt mùa hè thì anh sẽ bị đói cả mùa đông”.



HAI CON GÀ TRỐNG



Có hai con gà cùng một gà mẹ sinh ra và nuôi dưỡng. Khi lớn lên, đủ lông đủ cánh trở thành hai con gà trống, chúng lại hay cãi vã nhau. Con nào cũng tự cho mình đẹp đẽ, oai phong hơn, có quyền làm Vua của Nông Trại.

Một hôm sau khi cãi nhau, chúng đánh nhau kịch liệt, định rằng hễ con nào thắng sẽ được làm Vua của Nông Trại. Sau cùng, dĩ nhiên một con thắng và một con bại. Con gà thắng trận vội nhảy lên hàng rào, vỗ cánh và cất tiếng gáy vang, ca tụng sự chiến thắng của mình.

Chẳng ngờ tiếng gáy của con gà làm một con chim ưng khi bay ngang qua đấy chú ý đến. Thế là, con chim ưng xà xuống bắt con gà thắng trận mang đi mất. Trong khi đó con gà bại trận vẫn còn nằm thoi thóp thở.



HAI NGƯỜI DU KHÁCH VÀ CHIẾC VÍ



Hai người khách bộ hành đang đi cùng nhau trên một con đường thì một người bỗng nhặt được một chiếc ví đầy cứng.

“Tôi may mắn quá!” anh ta nói. “Tôi đã nhặt được một chiếc ví. Nó nặng như thế này thì chắc chứa đầy tiền đây.”

“Đừng nói là ‘tôi đã nhặt được như thế,’” người bạn đồng hành với anh ta nói. “Phải nói cho đúng là chúng ta đã nhặt được và ‘chúng ta may mắn quá.’ Bạn đồng hành với nhau thì phải chia nhau cả cái may lẫn cái rủi trên đường mới phải.”

“Ồ không, không đâu, “người kia giận dữ nói. “Tôi đã nhặt được thì nó là của tôi.”

Ngay khi đó họ nghe thấy tiếng quát to “Đứng lại, đồ ăn cắp!”. Họ nhìn quanh và thấy một đám người cầm gậy gộc đang đi về phía họ.

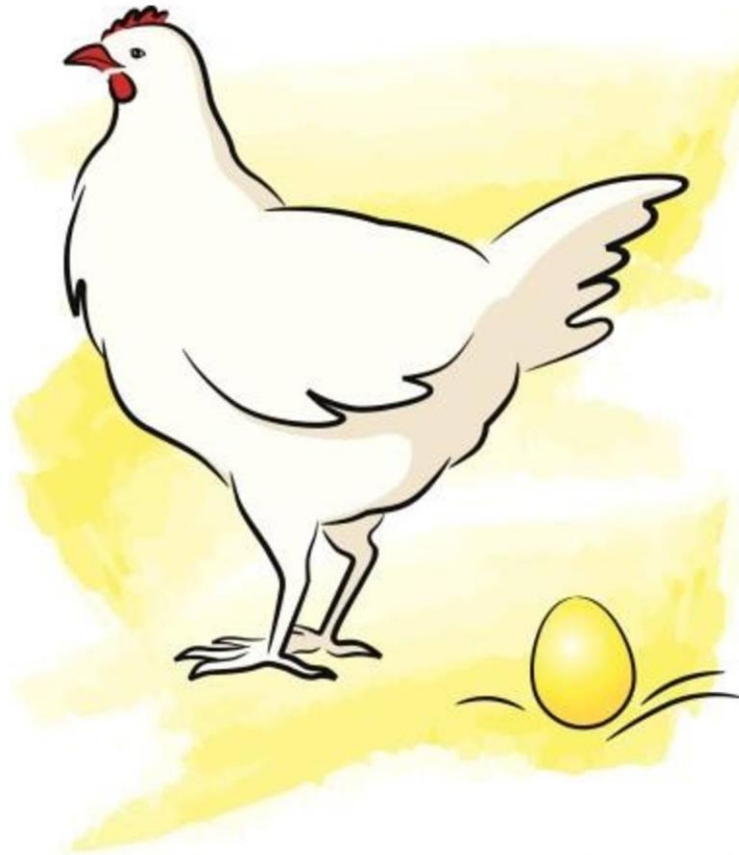
Người nhặt được chiếc ví đâm ra hoảng sợ.

“Chúng ta chết mất nếu họ tìm được trong người chúng ta chiếc ví của họ,”

“Ồ không, không” người kia đáp, “Hồi nãy ông không chịu bảo là ‘chúng ta’, thì bây giờ ông cũng đừng có nói là ‘chúng ta’ đấy nhé. Phải giữ lấy lời. Phải nói là ‘Tôi sẽ chết mất.’”

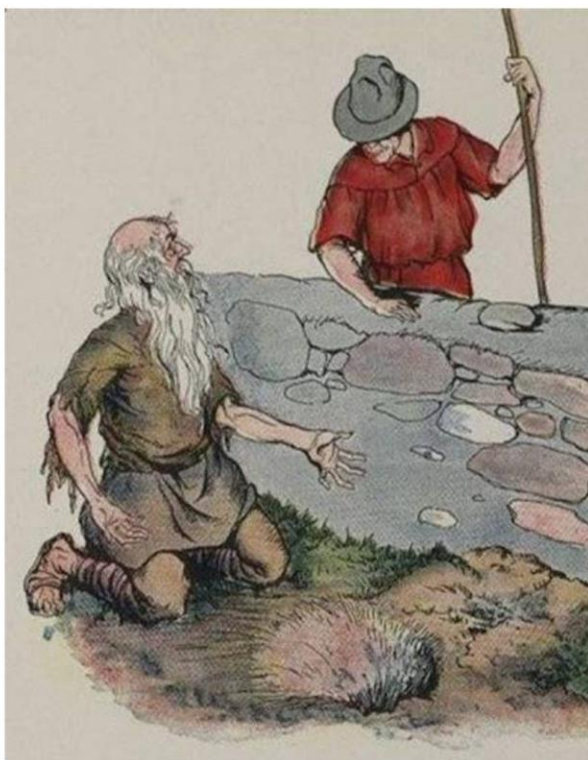


GÀ ĐỂ TRỨNG VÀNG



Có một anh chàng nuôi được con Gà mái ngày nào cũng đẻ ra một quả trứng vàng. Anh ta cho rằng trong bụng gà chắc hẳn phải có một kho báu, thế là đem giết phẳng con gà mái. Nhưng khi mổ bụng ra lại chẳng thấy gì khác so với những con gà khác và mấy quả trứng chẳng mang lại gì cho anh. Thế là chính tay anh đã bỏ đi tài sản quý giá nhất của mình.

GÃ KEO KIỆT



Một gã keo kiệt chôn vàng ở một nơi bí mật trong vườn nhà. Hàng ngày, gã ra chỗ đó, đào vàng lên và đếm từng thỏi một để kiểm tra xem có còn đủ hay không. Ngày nào gã cũng làm như vậy nên một tên trộm để ý thấy, nó theo dõi gã, đoán biết gã chôn cái gì, và vậy là một đêm nó, nó đến đào lên lấy hết vàng và trốn mất.

Khi gã keo kiệt phát hiện vàng đã bị mất, gã đau khổ và thất vọng vô hạn. Gã rên rỉ và khóc lóc, bứt đầu bứt tai.

Một người đi ngang nghe thấy tiếng gã khóc bèn hỏi có chuyện gì vậy.

“Vàng của tôi! Ô vàng của tôi đâu rồi!” gã càng khóc lớn, điên dại hơn, “đứa nào đã ăn cướp của tao!”

“Vàng của ông ư! Trong cái lỗ ấy à? Sao lại để vàng ở đấy? Sao ông không cất trong nhà để mỗi khi cần lấy bán đi mua đồ có dễ dàng hơn không?”

“Mua đồ ư!” Gã keo kiệt hét lên giận dữ. “Tại sao à, Tôi đâu có bao giờ đụng đến vàng. Tôi không bao giờ dám nghĩ đến chuyện bán đi tí vàng nào cả.”

Người khách lạ nhặt lấy một hòn đá và ném xuống lỗ.

“Nếu thế thì,” anh ta nói, “ông lấp lỗ lại đi. Nó cũng đáng giá bằng đồng vàng ông mất đấy!”



CHÚ LỪA TRONG CHIẾC GIẾNG



Một ngày nọ, con lừa của một ông chủ trang trại sảy chân rơi xuống một cái giếng.

Lừa kêu la tội nghiệp hàng giờ liền. Người chủ trang trại cố nghĩ xem nên làm gì.

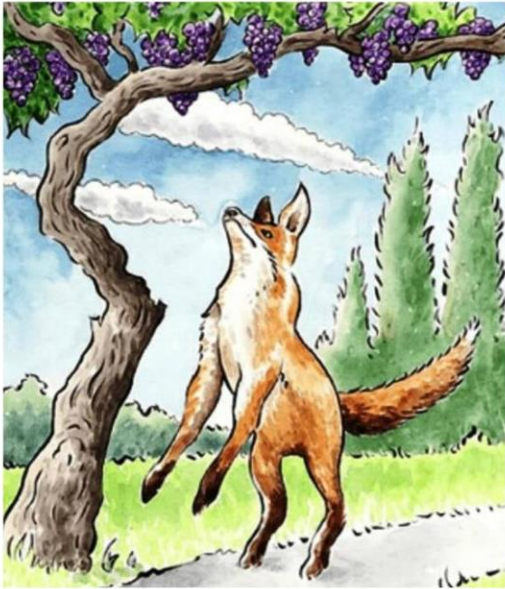
Cuối cùng ông quyết định: con lừa đã già, dù sao thì cái giếng cũng cần được lấp lại và không ích lợi gì trong việc cứu con lừa lên cả.

Ông nhờ vài người hàng xóm sang giúp mình. Họ xúc đất và đổ vào giếng. Ngay từ đầu, lừa đã hiểu chuyện gì đang xảy ra và nó kêu la thảm thiết. Nhưng sau đó lừa trở nên im lặng. Sau một vài xèng đất, ông chủ trang trại nhìn xuống giếng và vô cùng sửng sốt.

Mỗi khi bị một xèng đất đổ lên lưng, lừa lắc mình cho đất rơi xuống và bước chân lên trên. Cứ như vậy, đất đổ xuống, lừa lại bước lên cao hơn. Chỉ một lúc sau mọi người nhìn thấy chú lừa xuất hiện trên miệng giếng và lóc cóc chạy ra ngoài.



CON CÁO VÀ CHÙM NHO



Một ngày nọ, Cáo ta xuống triền núi và phát hiện ra phía trước có một vườn nho. Dưới tán lá xanh, từng chùm nho căng tròn mọng nước, dưới ánh sáng mặt trời trông lại càng hấp dẫn. Những chùm nho này khiến người ta thèm thuồng. Cáo thèm tới mức nước bọt cứ trào ra hai bên mép. Cáo ta nhìn trước ngó sau thấy chẳng có ai, nho lại nhiều như thế này, cũng muốn chén ngay mấy chùm.

Cáo đứng thẳng người, vươn tay hái nho. Nhưng giàn nho thì cao quá, Cáo ta dù có vươn người đến đâu cũng không thể tới được. Cáo nhanh trí nghĩ ra một cách, thử nhảy lên xem sao nhưng cổ lăm cũng chỉ với tới lá nho mà thôi.

Cáo ta không đành lòng rời khỏi vườn nho khi chưa chén được quả nào, thế là nó lượn mấy vòng quanh vườn, cuối cùng cũng phát hiện ra một cây nho khá thấp. Cáo ta lại nhảy lên, không tới được chùm nho, lại gắng sức nhảy lên lần nữa, vẫn không hái được quả nho nào. Cáo ta lại lượn xung quanh giàn nho.

Ha ha, cuối cùng thì cũng phát hiện ra một chùm nho còn thấp hơn chùm lúc nãy.

Thích chí quá, Cáo ta tự đắc:

- Không có việc gì có thể làm khó ta được, ha ha!

Nước dãi trong cổ họng cứ trào ra, lùi lại mấy bước lấy đà, Cáo nhảy lên, nhưng hỡi ôi, vẫn chẳng với tới được.

Cáo ta dù có làm thế nào cũng không thể hái được nho, thở đánh thượt một cái rồi nói:

- Làm sao mà mình lại cứ phải cố ăn mấy cái chùm nho này nhỉ? Vỏ thì xanh thế, chắc chắn là chưa chín rồi.

Không biết chừng còn vừa chua vừa chát, không nuốt được, có khi còn phải nhổ ra, đúng là chả ra làm sao cả. Nói xong, Cáo rầu rĩ rời khỏi vườn nho.



SƯ TỬ VÀ CHUỘT NHẮT

Sư tử đang ngủ, chuột chạy qua trên người sư tử làm nó choàng tỉnh và tóm được chuột.

Chuột lên tiếng van xin sư tử tha mạng:

- Nếu ông thả cháu ra, cháu sẽ làm điều tốt cho ông

Sư tử bật cười vì chuột nhắt hứa làm điều tốt cho nó, nghe mà hảo huyền, nhưng nó vẫn thả chuột ra.

Một ngày nọ, sư tử bị thợ săn bắt được và bị trói vào gốc cây. Chuột nhắt nghe tiếng sư tử gầm, chạy đến và cắn đứt dây thừng.

- Ông còn nhớ là khi đó ông cười cháu chứ, ông không nghĩ là 1 con chuột nhắt nhỏ xíu như cháu thì làm được điều tốt nào cho ông. Bây giờ ông thấy đó, cháu cũng được việc lắm chứ.



VỊT CON CẦU THẢ

Hôm đó đẹp trời, vịt con ra sông chơi. Theo thói quen, nó cởi quần áo ra bỏ lung tung trên bờ mà không để gọn gàng, rồi nhảy ùm xuống nước bơi thỏa thích. Vì vứt khắp nơi nên lát sau quần áo bị nước cuốn trôi đi hết mà cả Vịt cũng chẳng hay biết.

Bơi thật vui, xong Vịt lên bờ không thấy quần áo đâu nữa. Làm sao về nhà được đây, Vịt con òa khóc.

Nhìn xung quanh vịt con nhìn thấy mấy chiếc lá sen to, nó bèn nghĩ ra cách ngắt lá sen che lên người để về nhà.

Vịt con vừa ôm lá sen trước ngực vừa chạy. Chạy ngang bãi cỏ thì Thỏ nhìn thấy, nó phá lên cười:

- Lêu lêu xấu hổ, để hở cả mông mà chạy long nhong

Nghe thỏ hát như thế, biết là thỏ trêu mình, Vịt con xấu hổ đến đỏ cả mặt. Nó bèn tăng tốc chạy nhanh hơn để thỏ không nhìn thấy mình nữa.

Đi ngang qua khu rừng, Khi ngồi trên cây trông thấy, nó ôm bụng cười lăn lộn:

- Trời đất ơi, vịt con không mặc đồ, gió thổi lá sen bay lòi cả mông kia, haha.

Vịt con xấu hổ quá, khóc to lên, nó chạy thật nhanh cuối cùng cũng về đến nhà. Gặp mẹ, Vịt con tức tưởi kể cho mẹ nghe, mẹ Vịt tuy tội nghiệp nhưng vẫn không nhịn được cười:

- Vậy giờ, con đã thấy tác hại của việc bừa bãi, không gọn gàng và thiếu cẩn thận chưa nào?

BÁC RỪA TỐT BỤNG

Đàn cá diếc mới lớn đang tung tăng bơi lội, nô đùa trong hồ nước. Nhìn cái gì, diếc con cũng thấy lạ. Bỗng có bác Rùa từ đâu bơi tới.

Diếc con tròn mắt nhìn, lạ quá, cùng ở dưới nước mà bác ấy không giống họ hàng nhà cá: cái đầu thò ra thụt vào, cái đuôi thì ngắn ngắn, và có cả 1 cái “nhà” trên lưng thật nặng nề, lại còn bốn cái chân thô kệch nữa chứ, trông thật là dị.

Nhưng không hiểu sao, bác cá Chép, chú cá Mè, cô cá Chuối hay cả bác cá Trắm, mỗi lần nhìn thấy bác rùa này đều cúi chào lễ phép.

Diếc con chê bác Rùa xấu xí, Diếc mẹ biết vậy liền kể:

- Bác rùa cao tuổi nhất, hiểu biết nhất vùng hồ này. Nhờ có bốn chân, bác rùa lên được bờ, biết nhiều cảnh, nhiều chuyện trên cạn. Bác rất tốt bụng hay giúp đỡ người khác.

Buổi chiều nọ, Diếc con bơi lừng lơ sát mặt nước, say sưa ngắm lão chim có bộ lông xanh biếc tuyệt đẹp! Lão bay đứng lại như treo trên không trung, thật tài!

Chợt lão chim rơi tòm xuống nước, rồi lại bay lên ngay. Diếc nghĩ “Ồ, lão chim cũng thích nghịch nước nhỉ”

Thoắt cái, lão đã đứng như treo trên đầu Diếc con, nhìn Diếc chăm chú!

Bỗng lão chim lao vút xuống đầu Diếc, cùng lúc luồng nước mạnh mang một bóng đen to lớn ào tới, nhân Diếc con chìm sâu xuống. Diếc con được bác rùa cứu thoát khỏi lão Bói Cá.

Biết chuyện, Diếc mẹ dẫn Diếc con đến cảm ơn bác Rùa. Thì ra chính cái “nhà” nặng nề trên lưng bác Rùa đã che chắn, cứu Diếc con thoát khỏi mỏ lão Bói cá.

Diếc con rất nhớ ơn bác Rùa. Mỗi lần gặp bác Rùa, Diếc lễ phép chào:

- Cháu chào bác Rùa ạ!

CÂY CẦU KẾT NỐI YÊU THƯƠNG

(Truyện được sưu tầm từ <https://theogotvinhan.com>)

Có hai anh em nọ từ trước đến giờ luôn yêu thương và giúp đỡ nhau hết lòng nhưng chỉ vì một hiểu lầm nhỏ mà hai anh em xa cách nhau, dần dần do lời qua tiếng lại mà tình cảm sứt mẻ. Cả hai bên đều im lặng trong khoảng thời gian dài...

Một ngày kia, có một người thợ mộc già gõ cửa nhà anh trai. Ông nói: “Tôi có thể làm và sửa chữa được nhiều thứ, nhà anh có cần sửa gì không?” Người anh trai ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời: “Được, tôi có công việc cho bác đây”.

Rồi người anh dẫn người thợ mộc già ra sau nhà và chỉ: “Nhà bên cạnh là nhà em tôi, ngày xưa có con lạch nhỏ giữa hai nhà chúng tôi. Gần đây, em tôi đã cố ý trồng thật nhiều cây cao đồng thời đào rộng con lạch ra, biến nó thành ranh giới giữa hai nhà. Bác nhìn thấy rồi đây, thế nên, bác hãy dựng hẳn một hàng rào cao 3m cho tôi. Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt của nó nữa”.

Người thợ mộc già nghĩ thầm trong một vài phút rồi nói: “Tôi hiểu rồi”. Người anh trai giúp người thợ mộc già mang gỗ và dụng cụ ra sau nhà bàn giao rồi đi xa nhà làm việc một ít hôm.

Người thợ mộc đến nhà em trai và kể lại cho người em trai một câu chuyện hoàn toàn khác: “Anh trai của cậu cảm thấy hối hận về cách đối xử với cậu trong khoảng thời gian vừa qua. Anh ta muốn tôi bí mật xây chiếc cầu nối liền con lạch nhỏ với thành ý hòa giải với cậu. Cậu thấy thế nào?”.

Quả nhiên, người em cảm thấy bất ngờ và xúc động. Anh ta không ngờ rằng anh mình có thể chủ động nhận sai và còn muốn tìm cách làm hòa với mình. Người em ngẫm nghĩ lại, cậu thấy rằng chính mình cũng đã gây ra những hiểu lầm và vì sự kiêu ngạo mà cậu đã đẩy tình nghĩa anh em trở nên xa cách hơn. Cậu nói với người thợ mộc già: “Tôi có thể cùng ông xây chiếc cầu này không?”. Người thợ vui mừng trả lời: “Tất nhiên rồi, còn điều gì có thể tuyệt vời hơn thế!”.

Vài ngày sau, người anh về nhà, lúc này người thợ mộc đã làm xong công việc được giao. Khi ra sau nhà kiểm tra thì người anh trai choáng váng. Mặt anh bần thần và anh không thể nói được câu gì. Chỗ đáng nhẽ là một hàng rào cao, to chắc chắn thì lại là một cây cầu xuất hiện. Một cây cầu gỗ thực sự đặc biệt, thành cầu được chạm khắc rất phức tạp, nó là một tác phẩm nghệ thuật chứ không phải một cây cầu bình thường. Cùng lúc đó, người em trai cũng đứng ở đó, trên tay là món đồ chơi mà lúc nhỏ hai anh em rất thích. Người em tiến dần về phía anh, trao anh trai món quà rồi cúi xuống nói chân thành với anh mình: “Vì sự tự ái của chính mình mà em đã gây tổn thương cho anh và cho chính em. Em xin lỗi anh rất nhiều. Anh hãy tha thứ cho em nhé!”.

Người anh trai cũng bất ngờ và bật khóc. Trong khi hai anh em đang cùng nhau xin lỗi và giải thích mọi chuyện thì người thợ già cũng sắp xếp, thu dọn đồ đạc, dụng cụ chuẩn bị đi về.

Người anh vội quay lại nói: “Bác đừng vội đi, hãy ở lại ăn với chúng cháu bữa cơm. Cháu nghĩ cháu cần nhờ bác sửa chữa thêm một vài thứ nữa”. Người thợ mộc già cười hiền nói: “Tôi cũng thích ở lại lắm, nhưng tôi còn nhiều cây cầu cần làm và những thứ cần sửa ở những nơi khác nữa, cậu trai ạ”.

Bài Học Rút Ra Từ Câu Chuyện Cây Cầu Kết Nối Yêu Thương

Thói tự ái, kiêu ngạo khiến ta luôn thấy cái sai ở nơi người khác chứ không phải ở chính mình nên ta càng khó tha thứ cho người khác hơn. Chỉ khi tự soi lại mình, ta mới thấy được chính ta đã góp phần đẩy mình và người vào sự mâu thuẫn.

NGUYÊN NHÂN + ĐIỀU KIỆN → KẾT QUẢ

Can đảm nhận lỗi khi phạm sai lầm → Nội lực tăng trưởng, nhiều người tin yêu

NHÌN SÂU NHÂN QUẢ:

1. Thói quen nhìn lại mình → Tinh táo trong các hành vi, bản thân phát triển tốt hơn
2. Trung thực nhận lỗi → Uy tín cao, nhiều người yêu quý
3. Can đảm làm việc khó → Nội lực phát triển, không sợ thử thách, dễ thành công

Hòa giải sự xung đột cho các bên → Sức ảnh hưởng lớn, có nhiều bạn tốt, mối quan hệ bền vững

NHÌN SÂU NHÂN QUẢ:

1. Mong muốn nhiều người được hòa bình → Được sống nơi hòa bình
2. Trân trọng các mối quan hệ → Có nhiều bạn tốt, mối quan hệ bền vững
3. Giúp đỡ nhiều người → Được yêu quý, khi khó khăn được giúp sức
4. Khéo léo trong hòa giải các mối quan hệ → Sức ảnh hưởng lớn, dễ thành công

CÂU HỎI TƯ DUY

1. Điều gì khiến một người hay ầm giấu nỗi hận thù bên trong mình?
2. Chuyện gì xảy ra nếu nhiều người ôm hận trong lòng lâu ngày?
3. Theo con làm thế nào để mọi người kết nối và yêu thương?

Câu Chuyện Vĩ Nhân

(Truyện được sưu tầm từ <https://theogotvinhan.com>)

LINCOLN THẬT THÀ

Câu chuyện kể rằng:

Năm Lincoln lên 9 tuổi, do nhà nghèo nên cậu phải đi làm công trong một tiệm tạp hóa nhỏ. Một ngày trước đêm Noel, cửa hàng tạp hóa rất đông khách khiến cậu bé Lincoln phải làm việc luôn tay luôn chân. Cậu vừa chào hỏi khách hàng, vừa thu tiền, lại vừa phải đóng gói đồ đạc cho khách.

Có một người phụ nữ nọ vào mua một đôi găng tay len. Do quá vội vã nên cô đã trả thừa mười hai xu. Lúc đó, Lincoln cũng không hay biết, đến khi tính toán lại sổ sách thì cậu đã phát hiện ra. Cậu ngồi nhớ lại rất lâu... May mắn thay, lúc sau cậu đã nhớ ra người trả tiền thừa chính là người phụ nữ mua đôi găng tay len. Nhưng cô ấy đã ra về từ lâu. Lincoln không quen cô ấy nên cậu bé bối rối không biết phải trả lại như thế nào... Cậu tìm hỏi những người xung quanh.

Thông qua mô tả, cuối cùng Lincoln cũng biết được danh tính và nơi ở của người phụ nữ. Nơi đó cách nơi cậu đang làm gần 10 cây số. Thế là, bất chấp cái lạnh cắt da cắt thịt, cậu bé đã đi bộ đoạn đường xa xôi để trả lại số tiền thừa cho khách.

Hàng xóm của cậu bé sau khi biết chuyện đều rất quý mến cậu và đặt cho cậu cái tên là “Lincoln thật thà”. Sau này, khi Lincoln thăng cử chức vụ Tổng thống Mỹ, người dân nơi Lincoln sống trước đây vẫn gọi ông bằng cái tên thân mật này.

Bài Học Rút Ra Từ Câu Chuyện Lincoln Thật Thà

Khi sống chân thành và trung thực thì chúng ta luôn cảm thấy thanh thản và vui vẻ, dễ có được thiện cảm. Sự trung thực đến tận cùng còn giúp chúng ta nhìn rõ được điểm yếu của chính mình, soi sáng được trí tuệ cho bản thân.

NGUYỄN NHÂN + ĐIỀU KIỆN → KẾT QUẢ

Luôn trung thực với tất cả mọi người → Thanh thản, vui vẻ, được nhiều người tin tưởng

NHÌN SÂU NHÂN QUẢ:

1. Suy nghĩ thành thật → Nói thật, hành động chính trực, tự tin dần
2. Nỗ lực trung thực đến tận cùng → Nghị lực phát triển, được nhiều người tin tưởng, tự tin
3. Thói quen tốt được lặp lại thường xuyên → Thanh thản, hình thành nhân cách lớn, có sức ảnh hưởng lớn

Trẻ em biết lao động phù hợp với độ tuổi, chia sẻ khó khăn với cha mẹ → Trân trọng giá trị cuộc sống, học được nhiều kỹ năng sống, yêu lao động

NHÌN SÂU NHÂN QUẢ:

1. Tinh thần muốn giúp đỡ cha mẹ → Gia đình hạnh phúc, tạo thói quen giúp người khác
2. Không chê việc khó → Học được nhiều kỹ năng sống, nội lực phát triển, tự tin
3. Chăm chỉ lao động → Yêu lao động, trân trọng cuộc sống, học được nhiều kỹ năng sống

CÂU HỎI TƯ DUY

1. Điều gì khiến chúng ta khó giữ được sự trung thực?
2. Điều gì xảy ra khi mọi người đều cư xử chân thành với nhau?
3. Theo con, chúng ta nên rèn luyện tính trung thực như thế nào?

LINCOLN BẢO VỆ RỪA CON

(Truyện được sưu tầm từ <https://theogotvinhan.com>)

Vào giờ nghỉ trưa, trong khi các bạn đều chạy ra sân chơi thì Lincoln tận dụng thời gian để luyện viết và đọc sách. Bỗng có tiếng cười và tiếng nói lớn khác thường khiến cậu giật mình. Vì tò mò nên Lincoln bước ra xem.

Mike, một tên đầu têu bày trò quậy phá nhất trong lớp đã bắt được một chú rùa con. Chú rùa ấy đã bị cậu bạn kia hành hạ đến nỗi thoi thóp và sắp bị cả nhóm châm lửa để chơi trò hỏa tiễn. Nhanh như chớp, cậu bé Lincoln chạy đến gạt các bạn ra và dập tắt lửa đang cháy trên mai rùa.

Lincoln: “Cậu không thấy tội nghiệp con rùa con này sao?”

Mike: “Tội nghiệp cũng được, không cũng chẳng sao, tụi tao chơi gì kệ tụi tao, mắc mớ gì mà há?”

Lincoln: “Nhưng các cậu chơi thế làm chết con rùa!”

Mike: “Giết một con rùa có gì ghê gớm lắm đâu. Nó là của tao, làm gì là quyền của tao”.

Lincoln: “Con rùa này có thể là của cậu cũng có thể là của mình hay là của Mẹ Thiên Nhiên vì Người tạo ra mọi sinh vật. Các cậu đùa mà làm cho nó chết thì đúng làm sao được?”

Lý lẽ của Lincoln đã làm cậu bạn kia bối rối. Lũ trẻ xung quanh hò hét: “Đánh nó! Đánh nó!” Cậu bạn nghịch ngợm kia nhào vào Lincoln đấm đá túi bụi.

Lincoln vốn có thể lực tốt do thường phụ giúp ba mẹ và rèn luyện thân thể nên cuối cùng Mike nghịch ngợm đành phải chịu thua.

Lincoln: “Cậu phải hứa là sẽ không bao giờ bắt nạt người yếu thế hơn mình nữa đi thì mình sẽ tha cho cậu”.

Mike: “Mình xin hứa, từ đây về sau mình không dám bắt nạt ai nữa. Mình đau quá tha cho mình đi huhu”.

Lincoln đỡ bạn dậy và nhẹ nhàng: “Cậu có đau không? Tha lỗi cho mình nhé! Cậu giữ lời hứa thì mình sẽ không đánh cậu nữa đâu”.

Mike đứng dậy vừa khóc vừa chạy đi, đám bạn cũng tản dần.

Lincoln nhặt chú rùa đáng thương lên thì phát hiện chú đã chết. Cậu bé ôm chú rùa con vào lòng, cảm giác đau nhói trong tim, Lincoln bật khóc nức nở cho đến khi chị đến. Lincoln nghẹn ngào kể cho chị nghe câu chuyện về chú rùa nhỏ, cậu hỏi: “Vì sao con người thích bắt nạt kẻ yếu hơn mình vậy chị?”

Người chị nhìn vào cậu em, giọng trìu mến: “Không phải người nào cũng thích bắt nạt kẻ yếu hơn. Cũng sẽ có người nhiều tình thương như em sẽ không làm điều đó. Em sẽ hiểu điều này sâu sắc hơn khi em trưởng thành”.

Cuối cùng, hai chị em cùng nhau tìm một nơi yên bình trong khu rừng để chôn chú rùa nhỏ. Trên đường trở về nhà, Lincoln nghĩ rất nhiều về tình thương trên cuộc

đời. Bất chợt cậu dừng lại, siết chặt bàn tay, cậu nói với chính mình: “Nhất định mình sẽ là người bảo vệ cho những người lương thiện yếu thế hơn”. Cây rừng xào xạc reo lên như muốn minh chứng cho một tâm hồn nhân ái và mạnh mẽ.

BÀI HỌC RÚT RA

Lòng trắc ẩn là biểu hiện của một người có lòng nhân hậu. Người có tình thương lớn và sự mạnh mẽ sẽ giúp người mà không màng đến bản thân. Người khôn ngoan biết rằng lối sống ích kỷ, vì bản thân mình mà làm hại người khác sẽ nhận lại sự đau khổ cho chính mình.

NGUYÊN NHÂN + ĐIỀU KIỆN → KẾT QUẢ

Bảo vệ đối tượng yếu thế → Có sức mạnh, dễ trở thành người lãnh đạo, khi khó khăn có người giúp sức

NHÌN SÂU NHÂN QUÁ:

1. Có lòng trắc ẩn khi thấy người/vật bị ức hiếp → Tránh xa được việc xấu, nuôi dưỡng được tình thương
2. Mạnh mẽ chống lại cái xấu → Có sức mạnh, khi khó khăn có người giúp sức, được sự nể trọng
3. Trân trọng sinh mạng → Sức khỏe tốt, được cứu giúp khi gặp nạn

Thói quen bắt nạt đối tượng yếu thế → Dễ bóc lột, dễ làm điều sai, bị người khinh ghét xa lánh

NHÌN SÂU NHÂN QUÁ:

1. Coi thường sinh mạng → Sức khỏe kém, thường gặp họa nạn
2. Suy nghĩ hại người/ vật → Bất an, suy nhược thân kinh, bị người xa lánh
3. Dùng sức mạnh không đúng chỗ → Sức khỏe suy yếu dần

CÂU HỎI TƯ DUY

1. Động cơ nào khiến Lincoln quyết bảo vệ những người lương thiện yếu thế?
2. Vì sao, dù bị tấn công trước nhưng Lincoln lại xin lỗi sau khi đánh bạn?
3. Nếu là con, ngoài cách đánh nhau, con còn cách gì khác để bảo vệ chú rùa nhỏ bé kia?

Bill Gates Và Bài Học Từ Người Bán Báo

(Truyện được sưu tầm từ <https://theogotvinhan.com>)

Câu chuyện kể rằng:

Thời gian đó Bill Gates chưa là người giàu có. Một lần, ở sân bay, Bill Gates cầm tờ báo lên định mua nhưng không có đủ tiền lẻ nên ông đặt xuống. Người bán báo nhận thấy vẻ mặt của Bill Gates liền nói: “Tờ báo này miễn phí, ông cứ lấy đi”. Vì sự vui vẻ và hiếu khách của anh bán báo nên Bill Gates đã lấy tờ báo.

Sau đó 3 tháng, Bill Gates lại hạ cánh tại sân bay cũ và một lần nữa, ông lại cầm báo nhưng thiếu tiền lẻ. Người bán báo ấy lại tặng cho Bill Gates 1 tờ báo nữa. Bill Gates vô cùng ái ngại nhưng người bán báo vẫn như trước: “Tôi chia sẻ nó từ lợi nhuận của tôi, tôi sẽ không bị lỗ vốn đâu”. Bill Gates lại tiếp tục cầm tờ báo đi.

Sau 19 năm, khi Bill Gates trở nên nổi tiếng, đột nhiên ông nhớ đến người bán báo và tìm kiếm người bán báo ấy. Bill Gates hỏi người bán báo: “Anh có biết tôi không? Ông có nhớ đã từng tặng báo cho tôi không?”

Người bán báo: “Ông là Bill Gates. Tôi nhớ đã tặng báo cho ông 2 lần”.

Bill Gates: “Tôi muốn trả ơn sự giúp đỡ mà anh đã dành cho tôi lúc đó. Anh cứ nói bất cứ điều gì, tôi sẽ thực hiện nó”.

Người bán báo: “Ông nghĩ bằng cách này thì ông có thể sòng phẳng được với sự giúp đỡ của tôi à?”

Bill Gates: “Tại sao vậy?”

Người bán báo: “Tôi đã giúp ông khi tôi là một người bán báo nghèo nàn và bây giờ ông muốn giúp tôi khi ông là người giàu nhất thế giới.”

Hai sự giúp đỡ này không thể so sánh với nhau. Ông không cần trả gì cho tôi đâu”.

Bill Gates nhận ra rằng người bán báo này vô cùng giàu có vì anh ấy đã không chờ đợi đến khi giàu có mới giúp đỡ người khác.

Nguyên Nhân + Điều Kiện = Kết Quả

Ba hoa chấp công khi làm điều tốt → Vật chất sung túc nhưng không được bình an, thường gặp nhiều người ganh tỵ hoặc xu nịnh

Biết ơn người đã giúp đỡ mình → Đạo đức phát triển, gặp nhiều may mắn và người quý mến

Bài Học Rút Ra Từ Câu Chuyện Bill Gates – Bài Học Từ Người Bán Báo

Người giàu có thực sự là người có một trái tim nhân ái hơn là một núi tiền. Sự cho đi chân thực là cho đi vì người hơn vì mình, do đó có thể cho đi bất cứ lúc nào, bất kể hoàn cảnh nào.

Câu Hỏi Tư Duy

1. Đức tính nào của người bán báo khiến anh ta hai lần tặng báo cho Bill Gates?

2. Đức tính nào của Bill Gates khiến ông ta tìm lại người bán báo?
3. Theo con, những hành động nào thể hiện sự biết ơn đúng đắn?

Da Vinci - Một Thiên Tài Độc Đáo

(Truyện được sưu tầm từ <https://theogotvinhan.com>)

Ai cũng biết Leonardo Da Vinci rất nổi tiếng bởi tài năng vẽ tuyệt đỉnh của mình. Nhưng ngoài tài vẽ ra thì khả năng phát minh, thiết kế của ông cũng tuyệt vời không kém. Trong khi thời kỳ ấy người ta chưa biết gì về các phương tiện hiện đại thì Vinci đã tự mình phác thảo ra thiết bị nhảy dù, máy bay, xe tăng và xe hơi, chiếc xe bọc thép, xe đạp, ròng rọc và cả máy đào hầm.

Điều đặc biệt là Vinci đã vẽ ra bản đồ châu Âu mà cho đến bây giờ các nhà khoa học mới xác nhận đó là bản đồ với góc nhìn từ trên cao. Ngạc nhiên hơn là các chi tiết và kích thước trong bản đồ chính xác đến kinh ngạc. Các nhà khoa học vô cùng kinh ngạc bởi thời của Vinci chưa có máy bay lẫn các dụng cụ đo lường hiện đại.

Ngày nay, các phát minh của Vinci đều hiện thực hóa được nhiều nhà khoa học phải thán phục ông không chỉ là một họa sĩ tài ba mà còn là một nhà phát minh biết nhìn xa trông rộng. Nhưng vào khoảng thời gian mà Vinci sinh sống lại không một ai biết trân trọng những phát minh này. Hầu hết mọi người đều cho Vinci là một kẻ lập dị bởi suy nghĩ quá khác biệt của ông. Không ai hiểu được giá trị và sử dụng những phát minh của Vinci nên cuộc sống của ông cơ hàn và nghèo khó đến nỗi ông phải làm các việc vặt vãnh để kiếm sống như chơi đàn lia hay đi vẽ dạo.

Tuy các công trình vĩ đại nhất của ông vẫn còn dang dở. Nhưng những gì ông đạt được trong suốt 67 năm đã đặt nền móng cho những thành tựu tinh hoa của nhân loại. Chúng ta nên biết ơn ông vì nhờ có những sự khởi đầu khác biệt đó, mới có nền khoa học hiện đại như ngày nay.

Nguyên Nhân + Điều Kiện = Kết Quả

- Nỗ lực, kiên trì đến cùng với mục tiêu của mình → Tạo ra thành quả vững chắc, bền bỉ trong tương lai.
- Tôn trọng suy nghĩ và ý tưởng của người khác → Có nhiều cơ hội mới để phát triển và mở rộng tầm nhìn, trí tuệ sâu sắc hơn.

Bài Học Rút Ra Từ Câu Chuyện Vĩ Nhân Da Vinci

Không có một sự nỗ lực nào là hoài phí công sức, vì dù không sớm thì muộn cũng sẽ cho ra được kết quả tốt. Hãy tôn trọng suy nghĩ và ý tưởng của người khác. Chấp nhận sự khác biệt từ người khác sẽ giúp nhìn ra sự hạn hẹp của bản thân mình.

Lòng Tốt Của Cậu Bé Ernesto Guevara

(Truyện được sưu tầm từ <https://theogotvinhan.com>)

Mặc dù được sinh ra trong gia đình sung túc nhưng cậu bé Ernesto Guevara không bao giờ tỏ ra coi khinh những người nghèo khó. Một hôm nọ, Ernesto Guevara cùng bạn đến thăm gia đình của một bạn trong lớp. Cậu bé rất ngạc nhiên khi chứng kiến cả gia đình bảy người phải chen chúc trong một túp lều chật chội. Nhìn thấy cảnh đó Ernesto ngỡ ngàng, người bạn nói với Ernesto: “Mỗi khi trời trở lạnh là gia đình tớ chỉ cần đắp báo hoặc quần áo cũ là đủ ấm”.

Trong lòng Ernesto dâng lên niềm xót xa, cậu về tâm sự cùng cha: “Lần đầu tiên con thấy một gia đình nghèo như vậy. Làm sao mà họ sống được hả cha?”.

Người cha đồng cảm nói với con trai: “Xã hội còn rất nhiều người nghèo, chứ không phải chỉ có toàn người giàu đâu con trai ạ!”.

Kể từ đó, Ernesto để tâm hơn với cuộc sống của những thân phận nghèo khổ cơ cực xung quanh mình.

Cậu nhận ra, những người nghèo không chỉ thiếu cái ăn cái mặc mà còn thiếu thốn cả sự đối xử tử tế của những người trong xã hội. Họ bị coi khinh và rất khó tìm được một công việc tốt. Cậu luôn suy nghĩ rằng, một cậu bé 7 tuổi như mình có thể làm được gì để giúp đỡ cho những người khốn khó? Rồi đến một ngày, cậu bé quyết định mời những người bạn ấy về nhà chơi, dùng bữa cùng gia đình. Cậu thuyết phục cả nhà mình cùng giúp. Thế là từ đó, ngôi nhà của cậu luôn sẵn sàng đón tiếp những người lao động nghèo không nhà cửa để giúp họ cái ăn, chỗ ngủ bất cứ lúc nào họ cần.

Tình nhân ái của Ernesto Guevara được tăng trưởng và ngày càng thấm đẫm trong con người của cậu. Sau khi trưởng thành, Ernesto luôn tỏ thái độ phẫn nộ về xã hội bất công và mơ ước làm cách mạng đã hun đúc nên người anh hùng Ernesto của Châu Mỹ Latinh về sau.

Nguyên Nhân + Điều Kiện = Kết Quả

- Chia sẻ thức ăn cho người đang đói khát → Thức ăn đủ đầy, được nhiều người yêu quý giúp đỡ
- Ba mẹ làm việc thiện cùng con → Con phát triển tình thương, sống tử tế, gia đình bình an

Bài Học Rút Ra Từ Câu Chuyện Vĩ Nhân Lòng Tốt Của Cậu Bé Ernesto Guevara

Sự nhân ái là đức tính căn bản cần có của mỗi con người. Người giàu lòng trắc ẩn và tình yêu thương sẽ có cuộc sống hạnh phúc. Ngược lại, xã hội càng có nhiều người thiếu lòng nhân ái thì con người càng gặp nhiều hiểm họa và âu lo.

Câu Hỏi Tư Duy

1. Điều gì khiến Ernesto Guevara giúp đỡ những người gặp khó khăn?
2. Theo con, cách tốt nhất để giúp đỡ người thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn là gì?
3. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu xã hội này người không lương thiện nhiều hơn người lương thiện?

Bài Học Đầu Tiên Của Vị Tu Sĩ

(Truyện được sưu tầm từ <https://theogotvinhan.com>)

Ngày xưa có một vị thầy tu đến xin thầy Buddha chỉ dạy cho ông các phương pháp về thiền. Khi mùa mưa đến, ông đến căn nhà lá nhỏ trong rừng như các thầy tu khác để bắt đầu thực tập.

Trong một lần ông đi vào ngôi làng gần đó để xin thức ăn thì căn nhà lá của ông bị cháy. Ông liền báo với người trông coi ở đó. Họ hứa sẽ giúp ông làm lại một cái khác. Vậy là ông lấy tạm gỗ và lá cây dựng lên một hốc nhỏ để trú ngụ và thực tập. Nhưng đã ba tháng trôi qua rồi mà vẫn chưa có ai đến để làm lại nhà khác cho ông. Ông tu sĩ tự nhủ mình phải cố chịu đựng để rèn luyện nội lực.

Thế nhưng, mặc dù ông vô cùng chăm chỉ, nỗ lực nhưng cái hốc nhỏ của ông không ngăn được mưa gió, ẩm ướt và côn trùng... Điều đó làm ông càng mệt mỏi và bất an.

Khi hết mùa mưa, tu sĩ buồn bã quay về gặp thầy Buddha. Sau khi rõ sự tình, thầy Buddha ôn tồn bảo: “Con đã kiên trì và nhẫn nại để hoàn thành khóa thực tập như vậy là rất tốt. Nhưng con biết không? Ngay cả con vật cũng biết chọn nơi trú ẩn phù hợp cho mình thì vì sao con lại không chủ động làm việc đó?”

Sự nhu hòa và khả năng chịu đựng khó khăn, nghịch cảnh là rất đáng trân quý nhưng cần sáng suốt để không nhầm lẫn với việc sống thụ động, buông xuôi theo hoàn cảnh một cách thiếu suy nghĩ”.

Vị thầy tu nghe xong vô cùng xúc động: “Dạ thưa con đã hiểu. Mặc dù chưa có thành tựu trong thiền tập nhưng hôm nay con đã học được một bài học vô cùng quý giá từ Người rồi ạ”.

Nguyên Nhân + Điều Kiện = Kết Quả

- Hành xử linh hoạt trong đời sống → Dễ thích nghi với hoàn cảnh, công việc suôn sẻ, dễ đạt được mục đích.
- Chủ động thay đổi môi trường phù hợp → Cuộc sống thuận lợi, bản thân có cơ hội phát triển.

Bài Học Rút Ra Từ Câu Chuyện Vĩ Nhân Bài Học Đầu Tiên Của Vị Tu Sĩ

Sống nhu hòa, chấp nhận thực tại không có nghĩa là buông xuôi theo hoàn cảnh. Nếu điều kiện ngoại cảnh không phù hợp thì bản thân cần sáng suốt và linh hoạt thay đổi để thích ứng.

Câu Hỏi Tư Duy

1. Vì sao vị thầy tu chăm chỉ và nỗ lực thiền tập nhưng lại không đạt được kết quả?
2. Nếu một người nhẫn nại, kiên trì nhưng không hành xử uyển chuyển, linh hoạt thì sẽ ra sao?
3. Con sẽ thay đổi điều gì ở bản thân để cuộc sống tốt hơn mỗi ngày?

Cách Bồi Dưỡng Tư Duy Của Bill Gates

(Truyện được sưu tầm từ <https://theogotvinhan.com>)

Thuở nhỏ, Bill Gates là cậu bé nghịch ngợm, thích khám phá mọi thứ xung quanh. Đặc biệt là cậu lại rất mê đọc sách. Để mở rộng tri thức và hiểu biết, cậu đọc rất nhiều loại sách khác nhau từ danh nhân, từ điển bách khoa. Khi Bill Gates biết về máy tính thì sự ham thích công nghệ máy tính đã thôi thúc cậu đọc tất cả tài liệu đến các tạp chí về nó. Chính điều này đã tạo nền tảng vững chắc cho việc nghiên cứu và phát triển nên Microsoft. Về sau, mỗi khi được hỏi về bí quyết thành công, Bill Gates vẫn luôn nhấn mạnh chính việc đọc sách đã giúp ông đạt được ước mơ.

Ông nói rằng: “Chính những quyển sách trong thư viện công cộng địa phương đã tạo nên tôi ngày nay”.

Không chỉ thời thơ ấu, đến tuổi trưởng thành, Bill Gates vẫn duy trì thói quen đọc sách. Theo ông, nếu không trở thành một độc giả xuất sắc thì không bao giờ thu nhập được kiến thức bổ ích. Dù ngành phát thanh truyền hình có phát triển đến đâu chẳng nữa thì sách vẫn là phương thức truyền đạt thông tin tuyệt vời nhất. Vì vậy, mỗi tối ông luôn dành 1 tiếng, cuối tuần là 3 – 4 tiếng để đọc sách.

Trong một buổi nói chuyện ở trường trung học phổ thông, tỉ phú số một thế giới chia sẻ: “Đọc sách quan trọng hơn tâm bằng Harvard. Bởi chúng ta có thể lĩnh hội từ sách nhiều tri thức mà các giảng viên không thể truyền đạt hết. Sách chứa đựng cả một thế giới vô cùng đa dạng và phong phú mà chúng ta chưa hề biết tới. Các bạn hãy không ngừng đọc sách để tìm kiếm ước mơ và tích lũy tri thức vì sự phát triển trong tương lai!”.

Nguyên Nhân + Điều Kiện = Kết Quả

Ham thích đọc sách có ý nghĩa → Tri thức dồi dào, tăng trí thông minh.

Tặng sách có giá trị cho nhiều người → Tăng trí thông minh, nhiều người kính mến, cuộc sống an vui.

Bài Học Rút Ra Từ Câu Chuyện Vĩ Nhân Cách Bồi Dưỡng Tư Duy Của Bill Gates

Đọc sách là cách thức hiệu quả nhất để bồi dưỡng tư duy, thay đổi tâm hồn. Cho nên, hãy chọn cho mình những quyển sách có giá trị và tạo thói quen đọc sách mỗi ngày.

Câu Hỏi Tư Duy

1. Bill Gates thường đọc những loại sách gì?
2. Bill Gates đọc sách như thế nào?
3. Con thường đọc sách gì?
4. Con duy trì thói quen đọc sách ra sao?

Chuyện Nồi Cơm Của Không Tử

(Truyện được sưu tầm từ <https://theogotvinhan.com>)

Câu chuyện kể rằng:

Có lần, thầy trò Không Tử lâm vào cảnh nhiều ngày phải nhịn đói, nhịn khát nhưng không một ai kêu than; tất cả đều quyết tâm theo thầy đến cùng. Trong số các học trò có Nhan Hồi và Tử Lộ là hai học trò cùng của Không Tử.

Có một người nhà giàu từ lâu đã nghe danh Không Tử nên đem biếu thầy trò một ít gạo. Không Tử liền phân công Tử Lộ dẫn các môn sinh vào rừng kiếm rau, còn Nhan Hồi thì đảm nhận việc thổi cơm.

Nhan Hồi thổi cơm ở nhà bếp, Không Tử nằm đọc sách ở nhà trên. Đang đọc sách bỗng nghe một tiếng “cộp” từ nhà bếp vọng lên, Không Tử ngừng đọc nhìn xuống bếp thấy Nhan Hồi mở vung, lấy đũa xới cơm cho vào tay và nắm lại rồi từ từ đưa cơm lên miệng. Không Tử thở dài, ngửa mặt lên trời mà than rằng: “Chao ôi! Học trò thân yêu nhất của ta mà lại đi ăn vụng thầy, vụng bạn như thế này ư? Chao ôi! Bao nhiêu kỳ vọng ta đặt vào nó thế là tan thành mây khói!”

Sau khi cơm nước xong xuôi, Nhan Hồi và Tử Lộ dọn cơm lên nhà trên, tất cả các môn sinh chấp tay mời Không Tử ăn cơm. Để thử lòng học trò, Không Tử cố ý làm một bát cơm cúng cha mẹ. Lúc bấy giờ Nhan Hồi liền chấp tay thưa: “Dạ thưa thầy, nồi cơm này không được sạch”.

Không Tử hỏi: “Tại sao?”

Nhan Hồi thưa: “Khi cơm chín con mở vung ra xem thử cơm đã chín đều chưa, chẳng may một cơn gió tràn vào, mạng nhện và bụi trên trần nhà rơi xuống làm bẩn cả nồi cơm. Sau đó con liền xới lớp cơm bẩn ra, định vứt đi nhưng lại nghĩ: cơm thì ít, anh em lại đông, nếu bỏ lớp cơm bẩn này thì làm mất một phần ăn, anh em hẳn phải ăn ít lại. Vì thế cho nên con đã mạo phép thầy và tất cả anh em, ăn trước phần cơm bẩn ấy, còn phần cơm sạch để dâng thầy và tất cả anh em. Thưa thầy, như vậy là hôm nay con đã ăn cơm rồi. Bây giờ, con xin phép không ăn cơm nữa, con chỉ ăn phần rau. Và thưa thầy, nồi cơm đã ăn trước thì không nên cúng nữa ạ!”

Nghe Nhan Hồi nói xong,

Không Tử ngửa mặt lên trời mà than rằng: “Chao ôi! Thế ra trên đời này có những việc chính mắt mình trông thấy rành rành mà vẫn không nhìn ra được đúng sự thật! Chao ôi! Suýt tí nữa là Không Tử này trở thành kẻ hồ đồ!”

Nguyên Nhân + Điều Kiện = Kết Quả Câu Chuyện Vĩ Nhân Chuyện Nồi Cơm Của Không Tử

Không tham lam lợi ích riêng cho mình → Được quý mến, gặp dữ hóa lành

Bình tĩnh trước điều không như ý → Sáng suốt hơn, suy nghĩ và hành động ít phạm sai lầm

Bài Học Rút Ra

Không tùy ý kết luận bất cứ chuyện gì nếu chưa thực sự tìm hiểu rõ bản chất của sự việc. Phải quan sát, lắng nghe, đánh giá vấn đề một cách đa chiều và khách quan, không hồ đồ để tránh phạm phải những sai lầm đáng tiếc.